

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSŁAZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy.

nr. 26

Katowice, środa 1-go lutego 1933 r.

Rok 32

Dostojny Solenizant.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

Mościcki

Piastun najwyższej godności w państwie naszym obchodzi w dniu dzisiejszym święto swego Patrona. Okoliczność ta skłania nas do skupienia uwagi na tej nieprzeciętnej Postaci, tak godnie reprezentującej majestat Rzeczypospolitej. Prezydent prof. Ignacy Mościcki należy do tego odłamu przedwojennego pokolenia, który w upartym dążeniu ku odzyskaniu państwowej niezależności nie uznawał żadnych kompromisów i połowicznych rozwiązań sprawy polskiej. Marzeniem oraz celem życia Jego i Jemu podobnych była Polska niepodzielna i niezależna od żadnego ze swych zaborców. Rzecz jasna, że takie ustosunkowanie się młodego studenta do zagadnienia polskiego stało w poprzek zamierzeniom rządów zaborczych, a w pierwszym rządzie carskiego. Tem się też tłumaczy, że żandarmeria rosyjska roztoczyła „czułą” opiekę nad młodym działaczem, śledząc wszelkie jego poczynania i stale nadeptując mu na pięty. W takich warunkach nie pozostawało Ignacemu Mościckiemu nic innego, jak zniknąć z oczu tropiącej go policji. Ucieka więc do Londynu a następnie do Szwajcarii, która podówczas gościła na swej ziemi dość znaczną garstkę nieprzejędanych i gorących patriotów polskich, rozwijających stąd ożywioną działalność na rzecz uciśnionej Ojczyzny i przygotowujących już wówczas śpiącą przeźważnie opinię świata na przyjęcie wolnej Polski.

Tutaj Ignacy Mościcki obok pracy narodowej pogłębia swe studia i rychło daje się poznać jako znakomity uczonec, którego imię naukowy świat wymawia z czcią i głębokim szacunkiem. Wielki jego umysł wniósł do skarbnicy ogólnoludzkiej wiedzy wiele cennych wartości, dotychczas nieznanych. Ale studia, badania i doświadczenia naukowe nie zdołały znakomitego uczonego oderwać od ruchu narodowo-wolnościowego. Bierze on żywy udział w posiedzeniach i obradach rodaków, szukających na wolnej ziemi szwajcarskiej schronienia przed przesładowaniem gniebielskich rządów. Na jednym z takich poufnych zebrań zetknął się Ignacy Mościcki z Józefem Piłsudskim, przybyłym tu z Krakowa dla bezpośredniego porozumienia się i ustalenia na przyszłość wspólnej linii działania polskiej emigracji z rodakami, prowadzącymi robotę patriotyczną na miejscu — w kraju. Zetknięcie się tych dwóch wybitnych indywidualności i bliższe wzajemne poznanie stało się początkiem ich ścisłej współpracy w ciągu ostatnich lat przed wybuchem wojny światowej w roku 1914.

I podczas gdy Józefa Piłsudskiego wezwwała pobudka wojenna na bitewne pola, gdzie orężem legionowym rozkuwał niewolne pęta Ojczyzny — Ignacy Mościcki wśród z innymi znakomitymi rodakami na obczyźnie budził opinie świata dla sprawy polskiej i przypominał rządów mocarstw zachodnich o konieczności zmasakrowania zbrodni, popełnionej na Polsce przed wielu dziesiątkami lat przez Austrię, Prusy i Rosję.

I stało się zadość sprawiedliwości dziejowej. — Z pożogi straszliwej wojny i z gruzów zdruzgotanej potęgi zaborców

powstała — Polska... Nic już teraz nie stało na przeszkodzie powrotowi do wolnej Ojczyzny wielu patriotom, a między nimi i dzisiejszemu dostojnemu Solenizantowi. Wrócili, by oddać swe siły najlepszej na służbę ukochanej Rzeczypospolitej. A kiedy i Śląsk strząsnął z siebie kajdany niewoli pruskiej, przybyła tu prof. Ignacy Mościcki, by objąć w posiadanie państwa polskiego chorowską azotownię, którą Niemcy przed opuszczeniem nie omieszkali całkowicie zdemontować i zniszczyć. Obsługa techniczna uciekła, pozostawiając olbrzymi kompleks fabryczny i złośliwie rozstrojoną maszynę w stanie nie do użycia. Liczyli i radowali się w swych podłych duszach, że długie upłyną lata, zanim Polacy zdołają uruchomić z powrotem opuszczoną przez nich w tak opłakanym stanie fabrykę związków azotowych. Radość ich jednak wkrótce obróciła się w bezsilną wściekłość.

Głęboka wiedza i żelazna energia przybyłego prof. Mościckiego zdziałały cuda. Rychło i bez potrzeby uciekania się do pomocy Niemców (czego oni spodziewali się) zdołał on puścić w ruch skomplikowaną maszynę wielkiej wytwórni azotów, dobierając sobie umiejętnie zdolnych współpracowników. Kórkami znajomością rzeczy i rekordowym uruchomieniem mechanizmu fabrycznego zaimponowali nie tylko Niemcom, ale światu. Tak więc dzięki Ignacemu Mościckiemu zatriumfował tu, na punkcie granicznym twórczy duch polski nad germańskim duchem zniszczenia...

Chorzów i katedra uniwersytecka we Lwowie nie miały jednak stać się ukoronowaniem pracowitej i oddanej służby dla Ojczyzny prof. Ignacego Mościckiego. Z niezwykle odpowiedzialnego posterunku chorzowskiego oraz z uniwersyteckiej pracowni naukowej odwołuje go Ojczyzna, by złożyć w jego wypróbowane i doświadczone dłonie najwyższy urząd państwowy.

W roku 1926 Zgromadzenie Narodowe obdarza go najszacowniejszą godnością, dostępną dla obywatela — godnością Prezydenta Rzeczypospolitej. I teraz — jak zawsze zresztą — profesor Ignacy Mościcki nie uchyla się od przyjęcia na swe strudzone barki niezwykle ciężkiej i trudnej odpowiedzialności za ster Państwa. Od siedmiu bezmała lat uosabia On majestat Rzeczypospolitej ku największej Jej chwale wedle swych najlepszych sił i zamiarów, zyskując sobie przywiązanie i wdzięczność Narodu.

Dlatego też dzień dzisiejszy nie jest wyłącznie tylko świętem Prezydenta Państwa, ale narówni wszystkich tych obywateli, którzy w osobie Solenizanta widzą szlachetny symbol dostojności Rzeczypospolitej Polskiej.

Japońskie samoloty sięgają śmierci i zniszczenia.

Londyn. Według doniesień z Chin, od kilku dni aeroplany japońskie bombardują miasta na prowincji Dżehol, gdzie — jak przypuszczają — skoncentrowano siły chińskie, które mają być skierowane przeciwko Mandżurii.

Zakład introligatorski
Ant. Dalewskiego

Katowice, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 60

Wykonuje wszelkie prace w zakresie introligatorstwa wchodzące.

Budżet ministerstwa komunikacji.

Warszawa. Na wczorajszym posiedzeniu senackiej komisji skarbowo-budżetowej przystąpiono do debaty nad preliminarzem budżetowym Ministerstwa Komunikacji. W obradach brał udział kierownik Ministerstwa Komunikacji inż. Butkiewicz. Sprawozdawca sen. Skoczylas omówił szczegółowo preliminarz i przystępując do funduszu drogowego podniósł, że byłoby pożądanym, by Ministerstwo Komunikacji z oszczędności w dziale eksploatacji wydzieliło pewną kwotę n. p. 20 milj. i sumę tę przełalo na naprawę dróg i mostów. — Przy omawianiu planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa P. K. P. referent podkreślił, że gospodarka jest coraz lepsza i coraz zdrowsza. Poruszając zagadnienie taryfy mówca zwrócił uwagę, że obecnie mówi się o zniesieniu klasy I i zaprowadzeniu klasy IV-ej w ruchu osobowym, co przyczyni się do wzmoczenia ruchu pasażerskiego, a więc przysporzy wpływów. Sprawozdawca wnosi o przyjęcie budżetu bez zmian.

Po dyskusji zabrał głos minister kolei inż. Butkiewicz — podkreślając in. że przedsiębiorstwa Kolei Państwowych wykazuje zmniejszenie wpływów o około 12%. Mówca jest jednak przekonany, że dalszy spadek wpływów nie nastąpi. Co się tyczy funduszu drogowego, to Ministerstwo Kolei rozpoczęło budowę na warunkach kredytowych mostów i dróg. Rząd obecnie buduje 319 km. dróg. Co się tyczy polityki taryfowej, to Ministerstwo generalnie niżki nie przebowadziło, stosując jedynie niżki na poszczególne ładunki zależnie od cen rynkowych. Statystyka katastrof wykazuje znaczne zmniejszenie. Poruszając zagadnienie budowy kolei, minister zaznaczył, że kolej Kraków-Miechów będzie ukończona w przyszłym roku a w najbliższej przyszłości rozpocznie się budowa kolei Radom—Warszawa. Po końcowym przemówieniu referenta senatora Skoczyla, posiedzenie zamknięto.

Zmiany na stanowiskach wojewodów.

Warszawa. Zapowiedziane zmiany na stanowisku wojewodów zostały dokonane. P. Prezydent R. P. zwolnił p. Władysława Jaszczoła ze stanowiska wojewody łódzkiego i zamianował go wojewodą wileńskim. Na opróżnione w ten sposób stanowisko wojewody łódzkiego powołany został p. Aleksander Hauke-Nowak, dotychczasowy dyrektor departamentu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Jednocześnie P. Prezydent R. P. zwolnił dra Józefa Różniewskiego ze stanowiska wojewody lwowskiego, powierzając to stanowisko Władysławowi Zygmuntowi Belinie Prażmowskiemu, prezydentowi m. Krakowa. Odwołany ze Lwowa wojewoda dr. Różniewski mianowany został wojewodą lubelskim. Dotychczasowy wojewoda lubelski Bolesław Świdziński przeszedł do centrali Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i objął stanowisko głównego insp. ministerialnego i szefa biura personalnego w IV. st. st.

